

WOODSTOCK '94 DRANK, DRUGS, BLUBBER EN ERBIJ HOREN....

Ik was er bij. M'n kleren en schoenen liggen de vuilnisbak uit te stinken. Iemand die de moeite neemt om de dik aangeklonterde laag grauwe Saugerties-smurrie er af te krabben, zal ze misschien nog als zodanig herkennen. Op mijn bureau staan drie dozen tissues, die stuk voor stuk, minuut na minuut, volgesnoten in de prullebak verschijnen. En op mijn nachtkastje staat een imposante doos pillen die de inderhaast geraadpleegde huisarts, zich wild geschrokken van mijn koortsige lichaam, leeg en uitgeput na een venijnig geval van voedselvergiftiging en het urenlang, tot op de huid toe natgeregend, rond blijven lopen op een zompig veld, heeft voorgeschreven.

De bedoeling was van Woodstock '94 een alcoholen drugsvrij festival te maken. Het is de organisatie niet gelukt...

Maar ik was er bij. Een eveneens met ondefinieerbare viezigheid besmeurd toegangskaartje, waarop nog net de tekst 'Woodstock '94. 2 More days of Peace & Music' valt te ontcijferen, is het bewijs. Het lijkt nu nog een boze droom of, om in Woodstock-termen te spreken, een slechte trip. En toch daagt in mijn zieke bonkhoofd het besef dat er op het 340 hectares tellende erf van Boer Wilson in Saugerties, New York, iets heel bijzonders is gebeurd en dat ik me gelukkig mag prijzen het mee te hebben gemaakt. Het Wonder van Woodstock is, dat het zich op een ander veld, in een andere tijd, met een nieuwe generatie, heeft laten herhalen in nagenoeg dezelfde sfeer van 25 jaar geleden en onder beangstigend identieke weersomstandigheden. Dat had niemand voor mogelijk gehouden. Woodstock '94 was een verraad aan de Gospel van Vrede, Vrije Liefde en Verrukte Zaligheid die Woodstock '69 kenmerkten. Woodstock '94 was Greedstock. Het was Peace en Pay, Pay, Pay. Feitelijk hadden ze gelijk, de zwartkijkers. Er werden exorbitante prijzen gerekend voor een kleine pizza (f 22), een simpel flesje mineraalwater (f 6), of een speciaal Woodstock-condoom (f 6), waarvoor dan ook nog eens met speciale Woodstock-muntjes betaald moest worden. De toegangsprijs van f 270 (minimumafname 2 kaartjes) was belachelijk hoog voor een muziekfestival, ook al duurde dat drie dagen. De lange lijst met regels waaraan men zich diende te houden (geen meegebrachte etenswaren, drank of drugs, geen gebruik van tentharingen, geen kinderen, geen honden, etc. etc.) stond in schril contrast met de vrijheid-blijheid-mentaliteit van Woodstock '69. **Maar de zo verguisde, uitsluitend op geld en gemak gestelde, Generatie X, voor wie dit jubileumfestival was bedoeld, liet zich niet zo gemakkelijk in de luren leggen als de media hadden voorspeld. Massaal ontdoken ze de toegangsprijs door over de wankelende hekjes te klimmen. Verontwaardigd over de afpersprijzen, bestormden ze de tweede dag al de eetskraampjes om daar zelf het heft in handen te nemen. Manmoedig droegen ze de ontberingen. En verrukt dansten ze in de dikke modderbrey, in hoger sferen van de acid en weed, het bier, de wodka en de rum, die door hulpjes van buiten met dozen vol over de omheining werden gegooid.**

Ze brachten Woodstock weer tot leven. Een Woodstock zonder Janis Joplin of Jimi Hendrix maar met Nine Inch Nails, Green Day en de Red Hot Chili Peppers. En met Santana, Bob Dylan en Joe Cocker, die opnieuw de massa in extase bracht met zijn 'With A Little Help From My Friends' Hugh Romney alias Wavy Gravy, stond weer op het podium om zijn waarschuwingen voor slechte acid door het speakersysteem te laten schallen. En verrassend veel hippies-van-toen konden de verleiding niet weerstaan om een nostalgische trip naar Woodstock '94 te maken. Een verlopen vrouw van ver in de veertig staart met lodderige ogen naar het podium waar tussen twee optredens door, een jonge meid uit het publiek de microfoon heeft gegrepen en in rap tempo vuige taal begint uit te slaan. „Fucking kid's stuff!” gromt ze. Boosaardig duwt ze de tieners weg die willen weten of ze bij het originele Woodstock is geweest. Maar als een van hen haar een fles wodka in de hand duwt, glimlacht ze gelukzalig en waggelt weg door de stortregen. Tien glibberige stappen verder glijdt ze uit aan de voeten van een jongen die een bord met de tekst I need acid omhoog houdt en valt snurkend in slaap. Jimmy Beek, een jongen van 18, die er een autorit van 1100 kilometer op heeft zitten om naar Woodstock te komen, wringt zich door het eindeloze lint van mensen, die zich een weg proberen te banen door de zittende, slapende of dansende menigte, en spreidt een plastic vuilniszak over haar uit. „Zij is een van de mensen aan wie we dit feest te danken hebben”, legt hij uit. Jimmy is niet stoned maar wel gelukkig: „Mijn vader zoekt altijd zijn buddies op uit Vietnam. Die heeft een lotsverbondenheid gevoeld, waar ik jaloers op was. Nu heb ik ook eens iets meegemaakt. Ik hoor ook ergens bij.”

Heftig dansen

Jimmy en zijn ruim driehonderdduizend lotgenoten kampeerden op onverlichte velden in onafzienbare rijen piepkleine en al snel volkomen vertrapte tentjes, zo dicht tegen elkaar aan geprakt dat de grondzeiltjes elkaar raakten. Ze verloren hun schoenen in de zuigende modder en waadden blootsvoets door de onbeschrijflijke smeerboel die door zieken en dronkaards op de grond werd achtergelaten. Ze besloten niet te eten om zo te voorkomen dat ze de wc-cabines moesten gebruiken, die niet geleege werden omdat de tankwagens niet door de mensenmassa heen konden komen. Ze traptten in glas, braken ribben bij het heftige dansen en bezweken aan overdoses. Ze wachtten vier tot zes uur op een shuttlebus die hen terug naar de bewoonde wereld moest brengen en stonden daarna nog uren in de file. Woodstock '94 kan leeg en zinloos worden genoemd omdat het festival zich nergens tegen afzette. Het bande-bom teken werd door sommigen niet eens als zodanig herkend. Grainne Barron, een 19-jarige studente uit Dublin, denkt dat het een Mercedes-Benz teken is en schaamt zich niet eens over haar onwetendheid. „So what, dat was voor mijn tijd”, zegt ze laconiek. Misschien heeft ze wel gelijk. Dit is 1994. De chaos is nog even groot. De wegen zitten nog net zo verstopt. De regen is nog net zo nat. Maar The Times They Are A'Changing.

Het festival was bijna een kopie van 25 jaar geleden. Ook nu veranderde het veld na hevige regenval in een grote modderpoel...

Ook voor de artiesten zelf was de tweede Woodstock een belevenis. Hier neemt Roger McGuinn tijdens het concert van The Band een foto van pianist Bruce Hornsby.

Alternatief Woodstock in Nederland Woodstock gemist?

Geen nood. Dan kun je altijd nog naar het zesde Dicky Woodstock-festival in De Baars bij

Steenwijk. Tentje mee, lekker kamperen en naar muziek luisteren van o.a. Suzie Quatro, Wally Tax & The Emeralds. Armand, Earth and Fire en vele anderen. Juist om het 25-jarig bestaan van het échte Woodstock aan de overkant van de plas te vieren, is ook de organisatie van het Dicky Woodstockfestival terugggegaan naar de flower power-tijd. Het festivalletje wordt opgeluisterd met luchtballonnen, dragracen, bungee-jumping en 'zwientje tikken'! Vrijdag 19 (vanaf 18.00 uur) en zaterdag 20 augustus tot diep in de nacht. Earth and Fire's Jerney Kaagman gaat op Dicky Woodstock terug naar haar flower powertijd.